

ODLOČITEV ZA ŽIVLJENJE

»Naj vas vedno spremlja najbolj zdravilna sila – ljubezen!« je napisal v svojo zadnjo knjigo, ki mi jo je prijazno poslal kot darilo. Prvič sem ga videla mesec dni pred tem, na predavanju v Ljubljani. Visok, vitek in modrook je s širokim nasmehom stopil pred ljudi in jih že s prvimi besedami dodatno očaral. Iz uspešnega poslovneža je bolezen naredila človeka, ki prinaša drugim ne samo obilo dragocenih informacij o različnih možnostih zdravljenja, temveč tudi o upanju, volji, veri in, kot je napisal v posvetilu, ljubezni.

► **Ko sem poslušala vaše predavanje in brala vaše knjige, sem se spomnila na naslov knjige dunajskega psihiatra, zdravnika dr. Viktorja Frankla, ki jo je napisal po grozljivi izkušnji v koncentracijskem taborišču med drugo svetovno vojno. Naslov njegove knjige je *Kljub vsemu rečem življenju, DA*. Bi se strinjali, da ste tudi vi »kljub vsemu rekli življenju, DA«?**

Absolutno. Ob svoji bolezenski izkušnji sem se moral velikokrat zaveštno odločiti, kako naprej. Ozdravitev je bila zgolj posledica zaporedja večjih ali manjših odločitev. Že na začetku sem se moral spoprijeti z nekaj dilemami, ki so od mene zahtevale jasen odgovor. Najprej glede izbire terapije, potem glede financiranja – terapija, ki sem jo izvajal, je zelo draga –, glede iskanja pomoči pri izvedbi, doslednosti izvajanja protokolov in tako naprej. Poglavitna odločitev je bila prav izbira, koliko se želim po eni strani prepustiti toku življenja, po drugi pa vzeti odločitev za ohranitev zdravja v svoje roke – kar je bilo odločilno, da sem »rekel življenju, DA«, če uporabim vaše besede.

► **Izžarevate izredno pozitivno samopodobo in samozavest.**

Moja samopodoba je posledica

moje izkušnje. Ko enkrat gledaš smrti v oči in odštevaš dneve, ki so ti še omerjeni na zemlji – uradna medicina mi je prisodila še pol leta življenja –, je vse drugo preprosto in nepomembno. Pred časom mi je znanka tarnala o svojih težavah. Rekel sem ji: »Z veseljem bi ti posodil dva dneva svojega umiranja, da bi videla, kako po nepotrebni te skrbi ... «.

► **Ali ste dvomili o sebi?**

Seveda, vendar dvomov ne dojemam več tako, kot sem jih nekoč. Včasih sem bil zelo kritičen do sebe in sem ob vsaki zadevi premleval, ali sem se dobro odrezal, kaj bi lahko storil drugače in podobno. Zdaj ne načrtujem več, kako bom iz nekega položaja iztisnil največ, temveč se prepustim trenutku. Kadar delujem resnično iz srca, mi ni pomembno, kakšen bo izid – odločilno je delovanje, izražanje lastne ustvarjalnosti.

► **Bolezen je torej zelo spreminila vaše prioritete?**

Med krizo sem se ukvarjal samo s preživetjem. Ni me več skrbelo, kakšen vtis bom naredil na druge, ali se bom pred poslovnimi partnerji pokazal v najboljši luči, kako bom po eni strani negoval pozitivno podobo uspešnega poslovneža, po drugi pa duhovno zrelega modreca, ki pomaga vsem

in dela svet boljši. Nič od tega ni bilo več pomembno, pa tudi velike želje so zbledele. V tistem kaosu, ko se nisem mogel opreti na nič znanega, varnega in preverjenega, sem se povezal z nekim notranjim delom sebe, kamor sem se zatekal v največjih krizah. Razkril se mi je »novi Boris«, ki ga ni bilo strah preživetja, ki ni iskal potrditve pri ljudeh, ki si ni želel očarati vsakogar, s katerim je prišel v stik, ali poslovne partnerje pripraviti k sodelovanju. Ob doživljanju novega Borisa sem bil sproščen, zaupljiv in lahko sem se prepustil življenju. Ugotovil sem, da je bil ta del Borisa zmeraj »tam nekje«, a si nisem nikoli vzel časa, da bi ga odkril ter se resnično povezal z njim.

► **V svoji zadnji knjigi večkrat omenite svojo nagnjenost k perfekcionizmu in discipliniranosti. Sta vam ti lastnosti kdaj škodili ali pa ste znali iz njiju zmeraj potegniti najboljše?**

V isti knjigi prikazujem tudi past tovrstnega početja. Velikokrat ni najboljša pot tista, ki ti je znana, domača ali te navdaja z najprijetnejšimi občutki, temveč se je treba prepustiti okoliščinam. Ko si perfekcionista, težko zupaš drugemu, saj meniš, da imaš sam najbolj prav. Takšen prijem mi je dajal občutek varnosti, saj sem vedel, kam se premikam, vmes pa sem tudi nadzi-

Boris Vene je bil uspešen podjetnik in je avtor več knjižnih uspešnic pri nas in v tujini, ko se je moral nepričakovano spoprijeti s hudo diagnozo: najprej s kožnim karcinomom, nekaj mesecev pozneje pa še s hujšo obliko raka, malignim melanomom. Po intenzivnem iskanju rešitve in preskušanju različnih oblik zdravljenja se je odločil za Gersonovo terapijo s sveže iztisnjenimi sokovi in razstrupljanjem organizma. Poleg telesnega je izpeljal tudi notranje razstrupljanje, inventuro misli in čustev: prevetрил je svoje nezavedne vzorce, prepričanja, stališča ... ter zavrgel vse, kar mu ni več služilo, kar ga je oviralo, da ni mogel navezati pristnega stika s svojim bistvom. Tovrstna »celostna terapija« se je izkazala za uspešno in danes živi Boris novo, mirnejše življenje. Dela v manjšem družinskem podjetju, predava, piše knjige ter s tistimi, ki ga poiščejo, deli svoje življenjske izkušnje in praktične postopke na področju celostnega zdravljenja. Nekaj vzorčnih poglavij iz njegove najnovejše knjige *Zdravje je v nas* (in brezplačno e-knjigo *Zdravje je v nas: Prvi koraki*) si lahko brezplačno preberete oziroma naložite na svoj računalnik iz <http://www.zdravjejevnas.si>.

ral, ali zadeve prav potekajo. Žal na tej poti že na začetku odstraniš vse druge možnosti in ko si potem nadeneš še plašnice ter disciplinirano izvajaš postopke, nisi dojemljiv za noben nasvet s strani.

► **Ali to pomeni, da disciplina in perfekcionizem sama po sebi ni sta jamstvo za uspeh?**

Najboljša rešitev je kombinacija sprejemljivega srca in uma ter discipline. Srce naj izbere, disciplina pa naj potem pomaga do izvedbe. Nobena večja stvar se ne uresniči brez velike discipline. Ne samo materialna, tudi meditacija na primer, ne more biti učinkovita, če nismo motivirani in disciplinirani. Motivacija, pozitivna ali negativna, je namreč pogoj za disciplino.

► **Za diagnozo rak ste izvedeli leta 2003, istega leta, ko je izšla vaša knjiga *Uživaj življenje ... in***

postal boš bogat. Ste pred to diagnozo kdaj resneje razmišljali o bolezni?

Razmišljal nisem, vendar ne morem reči, da bi mi bila misel na bolezen tuja. Oče je umrl za rakom pred nekaj več kot desetletjem. Tudi babica je imela raka. Ne vem, ali sem bolezen nezavedno zanikoval ali se ji izmikal, vendar na zavedni ravni nisem nikoli pomislil, da bi lahko zbolel tudi sam. Poznal sem opozorila – na primer, naj se zaradi svetle kože ne bi preveč sončil –, vendar sem menil, da me pred boleznijo varuje zdrav življenjski slog, to je zdrava prehrana in veliko ukvarjanja s športom. Morda je na nezavedni ravni tudi tovrstno početje izviralo iz strahu pred boleznijo.

► **Izsledki psihonevroimunologije kažejo, da je vzrok za nastanek raka treba iskati v tistem, kar se s človekom dogajalo leto in**

pol pred izbruhom bolezni. Je bilo tako tudi pri vas?

Menim, da je bil rak posledica nakopičenega stresa, ki se je v mojih celicah nabiral leta in leta. Ta vrsta stresa se razlikuje od tistega, ki ga največkrat omenjamo. Tudi medicinski strokovnjaki se strinjajo, da je tovrstni stres vzrok za vse bolezni, za katere pravimo, da imajo psihosomatske vzroke. Po drugi strani pa opažam, da je bolezen izbruhnila ob pravem času, da me je ozdravila, rešila omejujočih vzorcev.

► **Vendar se ta obrat ni zgodil takoj. Klinična diagnoza vam je bila sprva še eden, skorajda dobrodošel »poslovni« izziv, v slogu »še s to malenkostjo opravim, pa bo.«**

Tako je! Izhajal sem iz utečenih navad in do tedaj mi je življenje že večkrat potrdilo, da lahko s prizadevnostjo in disciplino dosežem domala vsak

cilj. Ker sem bil poslovnež, v mladosti pa vrhunski športnik, sem na vse stvari gledal skozi isto prizmo: ko imam težavo, poiščem rešitev in nato naredim vse, da jo uresničim. Če ne gre takoj, se bo treba pač nekoliko bolj potruditi. »Neuspešen ni tisti, ki doživi poraz, temveč tisti, ki se po porazu ne dvigne in ne poskusi znova«, je rek, ki lepo opisuje moje tedanje prepričanje.

Tudi do bolezni sem se najprej vedel po tem receptu. Najprej sem se zdravljenja lotil površinsko, saj sem menil, da bo nekaj discipline in sprememb vsakdanjih navad dovolj. Iskal sem obvoznico, ki bi mi omogočila ohraniti obstoječe navade, hkrati pa mi ne bi jemala preveč časa in energije oziroma pozornosti. Ko so mi po številnih poskusih z različnimi meto-

dami spet znova diagnosticirali raka – in potem še tretjič –, sem spoznal, da pot ni prava. Da bo potrebna korenita sprememba.

► **Zdravljenja ste se lotili izredno sistematično ...**

Najprej sem na spletu zbral vse podatke o mogočih rešitvah. Opazil sem, da številni zdravniki obljublajo devetdeset- in več odstotno ozdravitev, a me zadeve nekako niso pritegnile. Po peklenki izkušnji dolgotrajnega iskanja – po eni strani sem vedel, da se mi čas izteka in bo treba nekaj storiti, po drugi pa sem se želel dokopati do vsega, kar je bilo na voljo – sem prišel do bistva: ves čas sem si zastavljal napačno vprašanje, in sicer: Kateremu od navedenih virov naj verjamem. Vrtel

sem se v krogu, kdo ima več dokazov o učinkovitosti zdravilske metode, kdo ima medicinsko potrjene ozdravitve bolnikov, kdo ima najboljše in najverodostojnejše izjave ozdravljenih bolnikov, katero metodo po forumih najbolj hvalijo, priporočajo in podobno.

Čeprav je ta pot videti najbolj logična, se je pri meni izkazala za neučinkovito. V nekem trenutku me je prešinilo, da moram zadevo obrniti na glavo: poglobitveni odgovor ni bil v vprašanju, komu verjeti ali zaupati. Poglobitveno je bilo, *v kaj verjamem jaz*. Ko sem se lotil iskanja s tega konca, so se zadeve začele sestavljati tako rekoč same od sebe. Tudi izbrana metoda, *Gersonova terapija*, s katero sem začel svoje dolgoletno zdravljenje, je bolj našla mene kakor jaz njo.

Mojca Vene, astrologinja

Odnosi so bistvo vsega

Huda življenjska preskušnja veliko pove o človeku, ki jo prestaja, pa tudi o tistem ali tistih, ki mu ob tem stojijo ob strani. Zato smo ob pogovoru z Borisom Venetom za pogovor prosili tudi njegovo ženo. Mojca Vene je dejavna na drugih področjih kot njen mož, manj izpostavljena očem javnosti, in to ji tudi ustreza, čeprav se ne skriva. Že od mladih nog je spoznavala naravo, energije in delovanje človeka tudi prek nevsakdanjih prijemov, kot so meditacija, joga, feng šui, reiki, astrologija in druge oblike praktične duhovnosti. Verjame namreč, da lahko vsak posameznik spremeni svoje življenje in preusmeri njegov potek, vendar mora pred tem prepoznati vzorce, ki mu to preprečujejo, saj njihovo razkritje prvenstveno pomaga njemu samemu.

► **Pravijo, da za vsakim uspešnim moškim stoji uspešna, močna ženska. Bi se strinjali, da je v vajinem zakonu z Borisom tako?**

Ovisno, kaj vam je merilo uspeha: kariera, zakon, družina, prispevek v družinsko blagajno, lastni razvoj ... Uspeh je, da partnerja presežeta različnosti, kar pomeni, da spoštujeta svojega življenjskega sopotnika in sta mu hvaležna, ne glede na življenjski položaj in odnos na splošno. Po tem merilu lahko pritrdilno odgovorim na vaše vprašanje.

► **Spoprijeti se s hudo boleznijo – svojo ali ljubljene osebe – je zahtevna izkušnja. Kako ste doživljali Borisovo bolezen? Kje ste našli moč zase, za družino?**

Od zanikanja bolezni, nato pomilovanja in do sprejemanja – ničemur se nisem ognila. Ob otrocih, ki jima sprva nisva povedala, kako resno je, sem morala ostati močna in delovati kot po navadi. Nekega dne, ko je bilo z Borisom res hudo in smo bili prepričani, da bo kmalu odšel, sem bila

► **Kako to, da ste izbrali alternativno obliko zdravljenja?**

Če se ne bi odločil za popolno prevzemanje odgovornosti, bi se prepustil utečenim postopkom klasične medicine, ki me ne bi ozdravili. V bistvu sem sprva poskusil prav po tej poti, a ko sem videl, da mi klasična medicina ne more več pomagati, sem zakorakal na svojo pot.

Poleg tega sem po določenem času zdravljenja, ko sem bil na meji med življenjem in smrtjo, v sebi tehtal: ali želim ozdraveti ali oditi. Velika motivacija je bila zame želja, da bi videl, kako otroka odraščata, zato sem vsak dan v sebi iskal moč in navdih, da sprejem okolščine ter dam vse od sebe, da ozdravim.

► **Ste bolezen doživljali kot nasprotnico, če smem uporabiti športni izraz, ali je bila kaj drugega?**

Predvsem je bila dostojna nasprotnica »starega Borisa« in izjemna učiteljica za »novega«. Ko sem se v prvi fazi boril proti njej, sem jo dejansko doživljal kot nasprotnico, proti kateri se je treba bojevati, jo premagati. Danes mi je ta besedna zveza tuja, pravzaprav sem kar malo alergičen, ko mi kdo reče, da sem »premagal« raka.

Zakaj bi premagoval učitelja, ki me je prišel ozdravit?! Če ne bi bilo boleznini, bi bil danes tak, kakršen sem bil pred desetimi leti in več. Ko se ozrem nazaj na »starega Borisa«, si v šali rečem, da z njim niti na kavo ne bi šel. In resno mislim! Šele danes vidim neka-

tere vzorce, ki so me oblikovali in me usmerjali skozi življenje. Številni so temeljili na velikih strahovih, zato sem se po eni strani obdal z ljudmi, pri katerih sem iskal varnost in stabilnost, po drugi pa sem zelo dosledno »pobiral sadove svojega dela« in kopičil prihranke. Če k temu dodam še številne neizpolnjene strasti in mladostne želje ...

► **Zdi se, da vas je bolezen zelo spremenila.**

Vse bolj se obračam vase in čedalje manj me skrbi za svet. Včasih sem želel po eni strani prispevati in spreminjati ljudi in okolščine, po drugi pa sem v povezavi z drugimi iskal varnost. Zato sem želel ugajati in biti ljudem vzornik. Dobro počutje sem iskal v odobravanju okolice. K temu me je gnal

nekaj ur sama doma in takrat sem se zlomila. Rekla sem si: Mojca, nekaj ur imaš zase, spravi vso to hromečo bolečino iz sebe, sprosti fizično in psihično napetost, nato moraš naprej. Delovalo je. Na srečo je terapija, ki jo je Boris izbral, zapolnila vsako uro dneva, vsi smo sodelovali v njej in ni bilo veliko časa za premišljevanje, vsa pozornost je bila usmerjena v izvajanje terapije.

Vse nas je spremenila: Borisa, oba otroka in mene. Pogled na vse okoli človeka se razširi, poglobi, ponotrani in zato človeka obogati.

► **V uvodu v eno od Borisovih knjig piše, da vam je nekoč podaril športni avto. Katero njegovo darilo se vam je zdelo najbolj posebno ali dragoceno?**

Pozornost drug drugemu izkazujemo različno in včasih je težko prepoznati, kaj človek z darilom sporoča. Saj poznate tisto zgodbo, ko mož svoji ženi v želji, da ji polepša dan, prinese šopek rož, v njej pa to zbudi sum, da nekaj ni prav in da se morda želi odkupiti za nekaj? Zame darilo ni samo nekaj materialnega. Ko me je zaprosil za roko, je rekel, da se bo poročil samo enkrat in naj zato dobro premislim, preden bom odgovorila. Ko sva se spoznala, sva bila namreč oba svobodnjaka in nobeden se ni želel vezati; dokler

bo zveza trajala, bo trajala. Življenje nama je pozneje prineslo veliko preiskusenj, vendar mi stoji ob strani in me konstruktivno podpira pri zamislih, kljub temu, da mu velikokrat stopim na kakšen žulj, kar sicer jasno in glasno pove, a nanj se v pomembnih stvareh lahko zanesem.

► **Se tudi vi in otroka prehranujete enako strogo vegetarijansko kakor Boris?**

Kar nekaj časa smo se, potem pa smo prehrano prilagodili svojim potrebam. Stalnica so sveže stisnjeni ekološki sadni in zelenjavni sokovi ter kavni klistir. Kaj jemo, je tako velikokrat odvisno od tega, kdo kuha. Hči največkrat pripravi obrok kot v času terapije, enako tudi Boris, sama pa sem sestavila svoj jedilnik na podlagi astromedicine, ki je za moje zdravstveno stanje primernejši. Sin, ki je najmlajši in tudi najbolj vitalen, se nam prilagaja. Vsak mora slediti sebi, tudi kadar so to prehranjevalne navade in izbira hrane, pričemer pa je najbolj pomembno, da obdržimo nadzor nad hrano in ne nasprotno.

► **V času moževe bolezni ste se odločili za študij astrologije. Zakaj?**

Odkar pomnim, sem v stiku z duhovnim svetom in iščem →

tudi globoko ukoreninjeni strah pred propadom, zaradi katerega sem iskal varnost v materialnosti.

V knjigi opisujem postopke, kako sem se odvezal od okolice, na novo ovrednotil prijateljstva ter dobesedno čez noč odrezal vezi z ljudmi, s katerimi sem se družil iz nepravilnih namenov. Tudi kopičenje materialnih dobrin mi ni več v ospredju. To sta bili dve poglaviti stvari, s katerimi sem se ukvarjal pri »razstrupljanju« misli in čustev: odnos do ljudi in do materialnosti. Oboje je opredeljevalo moj pogled nase.

► **Kako se vidite in dojemate danes, dvanajst let po diagnozi?**

Moja današnja samopodoba temelji na tistem delu mene, ki ni odvi-

sen od zunanjega sveta in tudi ne od odzivov okolice na moje početje. Kar delam, delam zase in zaradi sebe. Trudim se živeti vsak trenutek posebej in dovoliti tudi drugim, da ga živijo. Pa ne skozi mene ali moje projekcije življenja, temveč z uresničenjem lastnih zmožnosti. Moja največja želja je, da bi vsak – podobno kot sem jaz – v sebi našel svojega »novega sebe«, ki bi ga navdihoval, mu zagotavljal energijo in vero v srečen konec.

► **Kaj je zdaj za vas pomembno v življenju?**

Pomemben mi je čas, ki ga preživim sam s seboj. Zavedam se vsakega trenutka posebej in vsak novi dan mi je darilo. Vrhunec doživetja je izražanje srčnih zmožnosti, včasih pa mi

je bil vrhunec odziv okolice na moje dosežke. Ne samo, da se ne ukvarjam z odzivom okolice na svoja dejanja, temveč se čedalje manj ukvarjam tudi z dosežki. Bistveni so mi občutki, ki jih doživljam ob izražanju. Kam to pelje, kaj na koncu prinese, prepuščam življenju. Vedno znova pa se prepričam, da kadar delujem iz srca, se položaj nekako zmeraj razvije v idealni smeri. Včasih tega ne opazim takoj, a ko pozneje pogledam nazaj, ugotovim, da se ne bi moglo zgoditi nič boljšega; niti tedaj, če bi posegel v položaj in ga želel prisiliti, da bi potekal po moje. Enako velja tudi za izkušnjo bolezni. Tudi družino dojemam drugače, kot sem jo nekoč; trudim se, da bi vsak izmed družinskih članov našel svojo pot do sreče, ne pa, da bi bili vsi »srečni po

→ odgovore na svoje izkušnje. Tako sem se nekje pri dvajsetih letih srečala tudi z astrologijo, vendar sem bila takrat še trdno na tleh. Sicer mi korenin v tla ni uspelo povsem pognati, saj se je znanstveni del mojega uma nenehno povezoval z metafizičnimi vidiki. V naslednjih dvajsetih letih sem sklenila krog, ki me je pripeljal na začetek. Vsi duhovni uvidi na eni strani, potreba po znanstvenih dokazih na drugi, so z astrologijo dobili stično točko. Razkrili so se odgovori na vprašanja, kot so: kdo sem, zakaj sem tu, takšna, kot sem, in se mi dogaja, kar se mi dogaja, ter kam grem, mi pokazali smisel, namen.

► **Kaj vam je poznavanje astrologije razkrilo v povezavi z Borisovo boleznijo – in življenjem in odnosi nasploh?**

Da so odnosi, odzivanje posameznika nanje, vse, kar je. So tisto, kar nas določa. Ko mine čas in premine telo, je odnos vse, kar ostane.

► **Ali so hude bolezni – in druge zahtevne preskušnje – vedno »zapisane v zvezdah«?**

Astrološka razbiranja, kot sem jih sama poimenovala, nam razkrijejo celo paleto možnosti. Kaj se bo zgodilo, pa je odvisno od tega, kako razmišljamo, saj na podlagi razmišljanja sprejememo neko odločitev in začnemo neko dejavnost, ki bo imela določene posledice. Če torej spremenimo

način razmišljanja, bodo naše odločitve drugačne in bodo drugačne tudi naše dejavnosti, in to bo prineslo drugačen končni izid. Zato je dobro poznati svoj horoskop, saj lahko stvari spremenimo. Seveda v določenih mejah.

► **Kako pogosto sami »pogledate v zvezde«?**

Spremljam »položaj na nebu« in opazujem, kako vpliva na vsak dan. To ne pomeni, da na primer ne sedem v avto, kadar so vplivi neugodni. Samo bolj pozorna sem na sporočila vsakdana, dogodkov in oseb, ki jih srečujem. Bolj sem navzoča »tukaj in zdaj«. Menim, da nam življenje prinese marsikaj in nekaj, kar je sprva videti slabo, morda v sebi nosi seme darila nekje v prihodnosti. Vse, kar se nam zgodi, je kamenček v mozaiku in vsak kamenček je nujen za celoto, zato ne moremo reči, da je nekaj slabo, drugo pa dobro, samo zato, ker nam je dobro bolj vseč. Enak odnos bi morali imeti do vsega in vsakogar.

► **Včasih so se ljudje pred pomembnejšimi odločitvami posvetovali z astrologom. Kaj lahko kot astrologinja poveste nekemu, ki bi vas, na primer, vprašal za nasvet, ali naj se odloči za drugo delovno mesto ali za novo partnersko zvezo?**

Benjamin Franklin je nekoč dejal: »V vsej zgodovini noben vladar ali general ni šel v bitko, nobeno pomembno dejanje se ni zgodilo, ni bil položen noben temeljni kamen,

moje«, ko bi se uklanjali mojim zamisljim in pričakovanjem.

► Si lahko predstavljate življenje brez izzivov?

Besede izziv ne uporabljam več. Preveč me spominja na metodo: problem – iskanje rešitve – akcija. Zdaj moje življenje temelji na izražanju, ne na reševanju izzivov. Delujem bolj po načelu potiska in umika: ko življenje pritisne, se umaknem nazaj in sprejem okolščine. Ko mi odpre vrata, pa odločno stopim v novo izkušnjo.

Za tovrsten prijem sem potreboval veliko zaupanja in poguma, saj sem v življenju prej velikokrat ob nepravem času in v neprimernih okoliščinah uporabil pritisk, da bi izsilil določen izid. Poglavitno pa se mi zdi, da se

ob tovrstnem delovanju ne počutim kot žrtev, temveč kot soustvarjalec, »partner v izkušnji«. To pomeni, da vnaprej sprejemam vse scenarije, ki se lahko zgodijo. Zato nisem nikoli razočaran. In potem se zmeraj zgodi zanimiv paradoks – bolj odvezano sprejemam vse, kar mi življenje prinese, lepše stvari se mi dogajajo.

► Ali je obstajala tudi drugačna pot za izhod iz položaja, v katerem ste bili, in ne pot šoka oziroma hude krize?

Že pred bolezensko izkušnjo sem se ukvarjal z duhovnostjo in celo poučeval o njej druge, a se nisem premaknil nikamor. Širil sem neko teorijo, živel sem pa ves čas enako. Šele bolezen me je streznila. Zato lahko rečem

samo: kapo dol izjemnemu nasprotniku, ki je žrtvoval sebe, da reši mene.

► Po hudih boleznih in drugih zahtevnih preskušnjah v življenju nekateri rečejo, da je bila to najboljša mogoča izkušnja v njihovem življenju, za katero so iz srca hvaležni. Bi se strinjali?

Absolutno. Vendar tega ne more razumeti nekdo, ki omenjene izkušnje ni doživel. Kadar opazuješ človeka, ki se išče med reševanjem krize, se ti zdi takšen proces zelo naporen, boleč, konfuzen, omejujoč ... Vendar je vse to potrebno, da se lahko rodi nekaj novega. Vse, kar bi bilo manj od tega, me ne bi predramilo. Med krizo mi ni bilo lahko, prav nasprotno. Vendar je bila to edina pot. Tudi to, da je moje

ne da bi se posvetovali z astrologom.« Karijerne odločitve, vstop v zakonsko zvezo in podobno, so prelomne točke v življenju. Pri tem je zmeraj pomembno, kaj posameznik pričakuje. Mu je v službi najpomembnejše napredovanje in dober zaslužek? Želi, da ga drugi upoštevajo in da dobi večjo odgovornost, ali pa je zanj služba le način, kako priti do sredstev za življenje? To je izhodišče za nasvet. Nato s stranko pogledava, koliko energije in časa bi morala vložiti v delo, kakšne odnose lahko pričakuje. Na tej točki je posamezniku že jasno, kako se bo odločil. Enako velja tudi za zakon in vse drugo.

► Dandanes zasledimo astrološke napovedi v večini medijev. Včasih se zdi, kot da so bolj za razvedrilo kot zares.

Horoskopi v medijih so bolj komercialna veja astrologije, ki se pripravlja za širši krog ljudi na določenem področju, zato je jasno, da se vsak posameznik ne more najti v razlagi svojega zodiakalnega znaka za določeno obdobje.

► Kdaj bi človeku svetovali, naj se odloči za posvet z astrologom?

Vsak sam pri sebi začuti, kdaj je pravi čas za takšno svetovanje, ob kakšni poklicni ali osebni življenjski prelomnici, ali pa se za posvet z astrologom odloči zgolj iz radovednosti. Včasih niti ne vemo, da takšen posvet potrebujemo, vendar,

ko smo pripravljeni slišati nasvete, ti pridejo. Veliko je tudi takih oseb, ki astrološko razbiranje podarijo drugim za rojstni dan. Zato menim, da bi se vsak v življenju moral srečati z astrologom. Taka srečanja prebujajo posameznika, mu dajejo priložnost za pogled vase – da najde svojo energijo in z njo integriteto ter s tem moč, da sledi sebi. Hkrati povečajo razumevanje življenja nasploh in vplivajo na zavestno oblikovanje prihodnosti.

► V knjigi Avtobiografija jogija velikega duhovnega učitelja Paramahansa Joganande ta o astrologiji med drugim pravi, da vplivi planetov nedvomno delujejo in da obstajajo bolj in manj ugodni »aspekti«. Hkrati pa pravi, da sta človekova svobodna volja in moč odločitve močnejši od teh vplivov in da lahko ne glede na to, kakšni so, dosežemo, kar želimo. Morda z več truda in ovirami, vendar kljub temu. Vaše mnenje?

Povsem se strinjam. Stvari so nam usojene, dokler ravnamo po ustaljenih vzorcih. Zato je naše življenje predvidljivo, saj smo predvsem bitja navad in se upiramo večjim spremembam. Raje sledimo inerciji. Torej smo vsi, vsak zase, postavljeni pred veliko vprašanje: Kolikšno spremembo smo sposobni, pripravljeni narediti? ■

GERSONOVA TERAPIJA

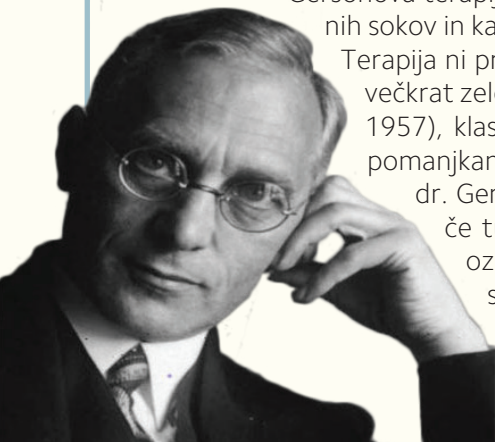

FOTO MAXGERSONCENTER.COM

Gersonova terapija je naravna metoda, ki z dosledno vegetarijansko prehrano, pitjem sveže iztisnjenih sokov in kavnimi klistirji pomaga telesu, da se razstrupi in izkoristi samozdravilne mehanizme. Terapija ni primerna za vsakogar, saj zahteva dosledno upoštevanje protokola zdravljenja, ki je večkrat zelo naporen za bolnika in njegove domače. Poimenovana je po *Maxu Gersonu* (1881–1957), klasično izobraženem nemškem zdravniku. Trdil je, da človek zboli za rakom zaradi pomanjkanja prave hrane in zastrupljenosti telesa. Klasični zdravniki pravijo, da je tumor rak, dr. Gerson pa je trdil, da je tumor samo simptom raka, bolnega organizma. Če je mogoče tumor kirurško odstraniti, je to dobro, vendar to še ne pomeni, da je človek tudi ozdravljen. Rak ni stvar, temveč proces; če ga ne zajezimo, se bo vrnil, je poglobljeno sporočilo dr. Gersona.

Več o Gersonovi terapiji si lahko preberete v pogovoru z gospo Beato Bishop, ustanoviteljico Gersonove klinike na Madžarskem (edine v Evropi), ki je izšel v reviji *Aura* lansko poletje (*Aura* št. 299/2014. Omenjeni članek poiščete na spletni strani www.aura.si ali pa na spletni strani www.moksha.si)

zdravljenje trajalo skoraj desetletje, ni »kazen« in ni trajalo pretirano dolgo. Toliko časa je bilo pač potrebnega, da sem lahko odvrigel stare strahove in zakoreninjene vzorce.

► Zakaj na bolezen, stisko ali druge krize v življenju ne zmorejo tako gledati vsi ljudje?

Ne morem in ne želim govoriti v imenu drugih, zato pa z veseljem odgovorim, zakaj jaz nisem mogel: po eni strani sem bil zaslepljen z visokotečimi, glamuroznimi cilji, po drugi strani so me ovirali ukoreninjeni strahovi in prepričanja, po tretji pa nisem bil motiviran, da bi se lotil spremembe.

In to je tudi recept, komu lahko uspe in kdaj: Najprej je treba spremeniti cilje oziroma vrednote, na katerih cilji sploh temeljijo. Potem je treba najti motivacijo in energijo, da se podamo na pot. Sočasno si je treba priznati, da opazujemo svoje življenje skozi specifičen filter, vsak živi v svoji resničnosti, čeprav lahko bivamo v istem prostoru. To resničnost določajo številna prepričanja, ki se jih niti ne zavedamo. Največkrat menimo, da smo v svojem pogledu nase, na druge in na življenje nasploh zelo stvarni in nevtralni, vendar nismo.

► Kaj menite, kako pomembna sta pri odločitvi za takšen korak pogum in pripravljenost za spremembo?

Bistvena sta. Ker največkrat menimo, da smo v svojem delovanju nevtralni, pravični, sočutni, dobri in podobno, nimamo želje in navdiha, da bi se spreminjali. Šele ko nam nekdo odstrani plašnice in razbije oklep, lahko stvarno pogledamo nase. Seveda se tu pojavi še druga težava: Če si dovolimo priznati, da nismo tako dobri, sočutni, nesebični in podobno, se utegneta v nas zbuditi krivda in sram. Tudi zaradi tega raje ne razmišljamo o sebi, temveč se tolažimo, da je vse prav in da plujemo v pravo smer.

► Pravijo, da sprememb in novosti ljudje načeloma nimamo radi.

Tak mehanizem je vgrajen v nas od malega, ker nas vztrajanje v obstoječem, v znanih okoliščinah najbolj varuje pred nevarnostjo. Vendar pa se je treba, če želimo zrasti, globoko zazreti vase ter se vprašati, katera prepričanja nam še koristijo in katera ne več. Potem pa je treba tista, ki nam več ne koristijo, tudi spremeniti ali odpraviti.

► Veliko vlogo pri zdravju in bo-

lezni in tudi ozdravitvi pripisujete umu. V kakšnem pomenu?

Um, katerega primarna naloga je zagotovitev varnosti, ves čas opreza za vznemirljivimi novostmi, saj so te potencialno nevarne. Vsako novost inteligenco telesa presoja kot porabo energije, česar pa si telo ne želi. Če um ne zazna novosti, je zadovoljen, saj ne bo treba ničesar spreminjati, porabljati energije. Če pa naleti nanjo, skuša z njo čim prej opraviti – najlaže tako, da jo umesti v neki znani predalček. Zato naši notranji zgradbi najbolj ustreza, če smo pasivni in zgolj ponavljamo znane dejavnosti.

Ko si zaželimo nečesa novega, lahko takoj zaznamo odpor. Glas v nas nam reče: »Tega ne zmoreš«, »Samo osmešil se boš«, »Ni prav, da bi počel tole« in podobno. Večinoma takšne pomisleke dojemamo kot glas intuicije in se tolažimo, da nova pot pač ni za nas. »Čutim, kaj je dobro zame,« si navadno rečemo, potem pa se vrnemo v znano, predvidljivo domače okolje. To »čutenje, kaj je dobro za nas«, je morda še največja past.

► Kaj je potemtako potrebno za nov začetek?

Vse spremembe in odskoki pote-

kajo zunaj območja udobja. Nikoli ne bomo ob neki novi stvari čutili, da je »dobra za nas«, če se bodo ob njej oglasili omenjeni varovalni mehanizmi. Včasih nas kakšna vznemirljiva novost sicer toliko pritegne, da trenutno vznemirjenje nad novo potjo prevlada odpor pred novim. Ko se navdušenje poleže, pa že zaslišimo znani glas, ki nam začne vlivati dvom. Če ne prej pa takrat, ko zadeve ne potekajo (več) gladko ali ko je treba še malo bolj zavihati rokave.

BARBARA ŠKOBERNE